

ker slet ikke paa, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen kunde helt bortfalde. Det anser jeg for umuligt. Den Understøttelse, der ydes nu, er ikke tilstrækkelig til, at Folk, der har gaaet arbejdsløse i 1, 1½, 2 Aar, kan have til Huslejen og deres øvrige Fornødenheder uden at faa Hjælp en Gang imellem. Den højtærede Minister er ganske sikker paa, at Hjælpekasserne maa vise Sparsommelighed i den kommende Tid, maaske maa de, som jeg mener, helt lukke, men den højtærede Minister maa saa gøre sig fortrolig med den Tanke, at det bliver et ret stort Ansvar for Flertalspartierne her i Rigsdagen overfor disse mange Mennesker, som jeg her nævnte Eksempler paa, der staar uden at have det allernødvendigste til Livets Ophold, knap nok det tørre Brød, til Trods for, at Manden har Arbejde. Han kommer da nemt i den Situation, naar Hjælpekassen lukker, at der ingen anden Udvej er end at tigge eller stjæle. Ingen af Delene maa finde Sted; men hvorledes tænker man sig, at disse Mennesker skal kunne opretholde Livet, og det er dog vel Meningen, at de skal det? For saa vidt Ministeren fremdeles maa mene, at Sparsommeligheden overfor Hjælpekasserne bør drives saa vidt, at Hjælpekasserne maa lukke, synes jeg, det er hans Pligt her fra denne Talerstol i Dag at sige, hvorledes disse Mennesker skal stilles, naar Hjælpekasserne lukker. Det forekommer mig, at Ministeren ikke kan ryste dette Ansvar af sig i den Grad, at han er ligegyldig for, hvad der sker, naar de Bidrag bortfalder, som Staten yder Hjælpekasserne, og disse ikke er i Stand til at fortsætte den Virksomhed, de har drevet i en Række af Aar til meget stor Velsignelse for dem, der har nydt godt deraf, og til meget stor Glæde for dem, der har siddet i Bestyrelserne. Der vil ikke blive nogen Glæde derved i Fremtiden, naar Hjælpekasserne skal arbejde efter det System, her er Tale om.

Jeg vil indtrængende anmode Flertallet om mellem anden og tredje Behandling at tage op til fornyet Overvejelse, om man ikke i indeværende Samling skulde kunne gennemføre vort Forslag til Ændring, saaledes at man kunde bruge dette Aar som en Overgangsperiode. I saa Fald tør jeg udtale paa mit Partis Vegne, at vi skal være i høj Grad imødekommende næste Aar i Retning af at søge at skabe andre Former for Hjælpekassevirksomheden, andre Former, som naturligvis ikke maa være til Fortræd for de mange Mennesker, som hidtil har nydt godt af Hjælpekasserne. Hvis Flertallet ikke kan slutte sig til det af os stillede Ændringsforslag, vil jeg anmode saa mange Medlemmer

af Tinget som muligt om at stemme for det. Det er min Overbevisning, at det ikke alene vil være til Gavn for Hjælpekassernes Klienter, men for det hele Samfund, om man vedblivende bevarer Hjælpekasserne endnu en Tid i den Form, de nu har.

Henningsen: Jeg forstaar meget vel, at den højtærede Indenrigsminister har ønsket at komme tilbage til Forholdene fra 1913 paa dette Omraade, saaledes at Staten vidste, hvor store de Beløb var, som skulde ydes til de kommunale Hjælpekasser. Jeg vil ogsaa indrømme, at efter de Udgifter, Staten har haft til de kommunale Hjælpekasser gennem de senere Aar, maatte det Forslag, som blev stillet af Ministeren, om, at der skulde ydes 500 000 Kr., anses for passende. Udgifterne fra Staten til Hjælpekasserne var højest i 1919—20, hvor de var 722 000 Kr., Aaret efter var de dalet til 619 000 Kr., altsaa med ca. 100 000 Kr., og hvis vi kunde vente en lignende Nedgang i indeværende Aar, vilde det Beløb, som Ministeren foreslog at stille til Raadighed for Kommunerne til Hjælpekasseunderstøttelser, være passende, det vilde dække en Trediedel. Alt dette forstaar jeg meget vel og anerkender det fuldt ud. Og naar jeg ved første Behandling ikke kunde give Ministerens Forslag mit Partis Tilslutning, var det ene og alene ud fra den Betragtning, som ogsaa deltes af det ærede Medlem, Hr. Bresemann, at Udgifterne i indeværende Aar var betydeligt større — der er nævnt 9 Mill. Kr., jeg vilde endda mene, at Udgifterne har været over 9 Millioner, saaledes at Statens Tilskud for indeværende Aar vilde blive godt 3 Mill. Kr., men det skal jeg nu ikke udtale mig nærmere om her, maaske Ministeren nu har det rigtige Tal, i Udvalget har vi ikke faaet den endelige Opgørelse —, men naar Forholdet er dette, at Udgifterne er saa umaadelig meget større i indeværende Aar, saa er den Betragtning, jeg gjorde mig til Talsmand for, rigtig, at Tidspunktet endnu ikke er indetlindeligst at fastsætte Statens Tilskud. Og derfor foreslog jeg ved første Behandling, at vi skulde vente et Aar endnu, vi skulde vente, indtil Forholdene var afklaret, saaledes at vi kunde se, hvor meget Hjælpekasserne har Brug for nu, efter at Krigen er sluttet, efter at vi er gaaet over i en ny Periode, for jeg var klar over, at skulde Tilskuddet fra Statens Side fastsættes paa Grundlag af sidste Aars Udgifter, vilde de blive for store.

Der har i Udvalget været rejst det Spørgsmaal, om ikke Hjælpekassebestyrel-